

РЕШЕНИЕ

№ 331

гр. гр. Лом, 19.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛОМ, ТРЕТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Боряна Ал. Ангелова

при участието на секретаря Росина В. Димитрова
като разгледа докладваното от Боряна Ал. Ангелова Гражданско дело № 20231620100520 по описа за 2023 година

Предявени са искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 326, ал.1 и ал.2, във вр. с чл.220 от КТ и чл. 86 ЗЗД.

Ищецът „Сираков“ ЕООД, ЕИК 175286470, твърди че е сключен между него и ответника В. П. В. трудов договор, с правно основание чл.67, ал.1, т.1, във вр. с чл.70, ал.1 КТ, за неопределено време и срок на изпитване в полза на работодателя.

Твърди се с исковата молба, че основното трудово възнаграждение е определено в размера на минималната работа заплата, а в точка 4, б. „в“ от Трудовия договор страните са уговорили размер на предизвестие от три месеца.

Ищецът е релевирал, че с писмена молба от 15.07.2022 г., ответникът В. П. В. е подал заявление за прекратяване на трудовия договор, считано от 15.08.2022 г., т.е. без да спазва уговореното предизвестие за период от два месеца и в тази връзка на 15.08.2022 г. работодателят „СИРАКОВ“ ЕООД е издал Заповед за прекратяване на трудовото правоотношение „по инициатива на работника без предизвестие“ на осн. чл. 326, ал. 1 и ал. 2 и чл. 220, ал. 1 КТ.

Направено е твърдение, че работникът се е възползвал от правото си да прекрати трудовото правоотношение със „СИРАКОВ“ ЕООД, преди да изтече тримесечния срок на предизвестие, съгласно уговореното в точка 4, б. „в“ от

Трудовия договор, сключен между Дружеството и В. П. В., поради което последният дължи обезщетение по чл. 220, ал. 1 КТ в размер на две брутни работни заплати.

Към момента на прекратяване на трудовото правоотношение основната работна заплата за страната, съгласно ПМС №37/24.03.2022г., респективно трудовото възнаграждение на В. П. В. е било в размер на 710 лв., като ищецът е определил, въз основа на това и размера на дължимото обезщетение за неспазено предизвестие по чл. 220, ал. 1 КТ от работника към работодателя в размер на 1 420 лв.

С исковата молба се сочи че на 21.07.2022 г. В. П. В., писмено декларира нанесени от него щети на ремарке С 0119 СЕ, както следва: десен палетоносач, предна дясна колона, преден десен алуминиев прът за обтягане на брезента. Изрично е направено искане разносните за ремонта да бъдат удържани от дължимите от работодателя „СИРАКОВ“ ЕООД с командировъчни пари и дължимото трудовото възнаграждение.

В тази връзка на 17.08.2022 г. между „СИРАКОВ“ ЕООД, ЕИК 175286470 и В. П. В., било сключено споразумение, което представлява договор за спогодба по чл. 365 от ЗЗД. Съгласно извънсъдебното споразумение страните определят дължимите суми една към друга, както следва:

В. П. В., дължи на „СИРАКОВ“ ЕООД: обезщетение за неспазено предизвестие по осн. чл. 220, ал. 1 КТ в размер на 1 420 лв.; обезщетение за нанесени щети 3 550 лв. или обща сума в размер на 4 970 лв.;

„СИРАКОВ“ ЕООД, дължи на В. П. В.: сума в размер на 1988,89 лв., командировъчни пари за месец юли 2022 г.; 550,94 лв., трудово възнаграждение за месец юли 2022 г. и сума в размер на 39,01 лв., трудово възнаграждение за месец август 2022 г. или обща сума за получаване в размер на 2578,84 лв.

В точка 4 от същото Споразумението, страните уговорили дължимите суми да бъдат прихванати и погасени до размера на по-малката. Уговорили са същото страните, че съгласно т. 5, като остатък до по-голямата сума в размер на 2 391,16 лв. да бъде изплатен от В. П. В. на „СИРАКОВ“ ЕООД до 31.08.2022 г.

Твърди се, че разликата между прихванатите суми е размер на 2 391,16 лв., като сумата се получава по следния начин: от сумата в размер на 4 970, представляваща общо задължение на ответника, включващо, обезщетение по чл.220, ал. 1 КТ, обезщетение за нанесени щети на работодателя, е извадена сумата в размер на 2578,84, представляваща дължими вземания на работника, в това число влизат суми за командировъчни; за месец юли и август 2022г., трудово възнаграждение и така е получена сума в размер на 2 391,16 лв., която се и претендира с исковата молба.

Твърди се, че към момента на подаване на исковата молба В. П. В. не е изпълнил сключеното споразумение, което представлява договор за спогодба

по чл. 365 от ЗЗД, с което страните са прекратили спора, като чрез взаимни отстъпки са уредили въпроса относно дължимостта на суми във връзка със съществувало и прекратено трудово правоотношение.

Иска се от съда да постанови съдебно решение, с което на осн. чл. 79 ЗЗД, да бъде осъден В. П. В. да изплати на „Сираков“ ЕООД, ЕИК 175286470, сума в размер на 2 391,16 лв. (две хиляди триста деветдесет и един лева и шестнадесет стотинки), представляващи остатък от прихванати суми със Споразумение от 17.08.2022 г., в едно със законната лихва от деня на подаване на исковата молба /23.03.2023г./.

Ответникът в срока по чл.131 ГПК е подал писмен отговор на исковата молба.

С отговора си ответникът, твърди от своя страна, че между него и работодателя, „СИРАКОВ“ ЕООД, ЕИК 175286470, е сключен Трудов договор на 06.04.2022 година, на основание чл. 70 във връзка с чл. 67, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда с уговорен срок на изпитване 6 (шест) месеца, в полза на работодателя.

Твърди също, че в срока на изпитване е подал молба за прекратяване на трудовия договор на 15.07.2023 г., с предизвестие от 1 (един) месец, което е спазил, съгласно разпоредбите на Кодекса на труда.

На следващо място, ответникът, сочи че работодателят му го е освободил със заповед от 15.08.2022 година, на основание чл. 326, ал. 1 от КТ, като по-време на едномесечния срок не е получил трудово възнаграждение за положения труд. През този период не е бил в законоустановен отпуск, болничен или други причини, поради които да не е изпълнявал трудовите си функции.

Ответникът твърди, че не е получил заплатата, която му се дължи за срока на едномесечното предизвестие, която бил отработил и му се дължи, като работодателят му има претенции за още две заплати за неспазено предизвестие, което В. В., счита за незаконосъобразно, защото в чл. 4, буква „в“ от трудовия му договор, надлежно, е записано, че в случай на прекратяване на договора, след изтичане на срока на изпитване, срокът за предизвестие при прекратяване на трудовия договор е 3 (три) месеца за всяка от страните.

С отговора е релевирано, че работодателят се е позовал от клауза, която касае изтекъл изпитателен срок, но не и когато същият е в сила. С оглед на така изложеното ответника, счита че по никакъв начин не дължи обезщетение за две брутни месечни възнаграждения, в размер на 1420 лева, за не спазено предизвестие, тъй-като срокът за изпитване не е изтекъл при неговото освобождаване от длъжност.

Ответникът иска от съда да постанови решение с което да отхвърли част от дължимата парична сума, и да намали исканата претенция от работодателя от 2391,16 (две хиляди триста деветдесет и един лева и шестнадесет стотинки) на 971.16 (деветстотин седемдесет и един лева и шестнадесет

стотинки).

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства във връзка със становищата на страните и съобр. чл. 235 от ГПК приема следното:

Безспорно е установено и от представените доказателства по делото, че между страните е сключен трудов договор на основание чл.70, ал.1, във вр. с чл.67, ал.1, т.1 КТ.

Няма спор и относно това, че на 15.07.2022г. ответникът е подал молба до работодателя за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 15.08.2022г.

Спор в настоящото производство е възникнал по отношение на уговорката за предизвестие, което се дължи при прекратяване на договора.

Съгласно твърденията на ответника срокът на предизвестие е 30-дневен, като се е позовавал на разпоредба на **чл. 326. (2)** (Изм. и доп. - ДВ, бр. 108 от 2008 г.) Срокът на предизвестие при прекратяване на безсрочен трудов договор е 30 дни, доколкото страните не са уговорили по-дълъг срок, но не повече от 3 месеца.

Ищецът твърди, че срокът на предизвестие е 3 месеца, тъй като е уреден в Трудовия договор в текста на т.4, б. „в” и предвид, това, че с подаването на молбата за прекратяване на трудовото правоотношение от страна на работника, това предизвестие не е спазено, съгласно уговореното.

Няма и спор относно това, че е прекратено правоотношението със заповед от 15.08.2022г. на работодателя „Сираков“ ЕООД.

На дата 17.08.2022г. е сключен споразумителен протокол между ищецът и ответника, по силата на който В. П. В., дължи на „СИРАКОВ“ ЕООД: обезщетение за неспазено предизвестие на основание чл. 220, ал. 1 КТ в размер на 1 420 лв.; обезщетение за нанесени щети 3 550 лв. или обща сума в размер на 4970 лв., като:

„СИРАКОВ“ ЕООД, дължи на В. П. В.: сума в размер на 1988,89 лв., командировъчни пари за месец юли 2022 г.; 550,94 лв., трудово възнаграждение за месец юли 2022 г. и сума в размер на 39,01 лв., трудово възнаграждение за месец август 2022 г. или обща сума за получаване в размер на 2578,84 лв.

В точка 4 от същото Споразумението, страните уговорили дължимите

суми да бъдат прихванати и погасени до размера на по-малката. Уговорили са същото страните, че съгласно т. 5, като остатък до по-голямата сума в размер на 2 391,16 лв. да бъде изплатен от В. П. В. на „СИРАКОВ“ ЕООД до 3 1.08.2022 г.

За основателността на предявените главни иски с правно основание чл. 79, ал. 1 вр.чл. 365 ЗЗД в доказателствена тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на обстоятелствата, че е налице сключена с ответника спогодба, по силата на която са прихванати сумите, обективирани като дължими по нея, че е налице клауза в съглашението, уреждаща задължение на ответника да не предявява извънсъдебни и/или съдебни претенции по отношение на ищеца след подписването му. При установяване на горните обстоятелства, в доказателствена тежест на ответника е да проведе пълно и насрещно доказване на релевираните от него възражения, в т.ч. срокът на предизвестие по прекратения трудов договор.

При така разпределена доказателствена тежест съдът намира предявените главни иски за основателни.

Обстоятелството, че ищецът е в цялостно изпълнение на задълженията си по спогодбата, и по-конкретно на това за прихващане на процесните суми, се доказва и от допуснатата по делото съдебно-счетоводна експертиза, която съдът кредитира изцяло като професионално изготвена и обоснована. Вещото лице констатира, че общият размер на сумата, дължими от ответника на работодателя, след прихващане, по чл.105 и сл. от ЗЗД, по т.5 от споразумението, при три месечно предизвестие е в общ размер от 2391,16 лева, а в случай на едномесечно предизвестие в размер на 971,16 лв. Като в заключението на вещото лице въпросната сума от 2391,16 лева е получена като от сумата в общ размер от 4970 лева, включваща задължения за неспазено предизвестие по чл.220 КТ/1420 лв./ и обезщетение за нанесени вреди на дружеството-ищец /3550 лв./ е издадена сумата, която работодателят трябва да изплати в размер на 2578,84 лв., вкл. сума 1988,89 лв., командировъчни пари за месец юли 2022 г.; 550,94 лв., трудово възнаграждение за месец юли 2022 г. и сума в размер на 39,01 лв., трудово възнаграждение за месец август 2022 г. или обща сума за получаване е в размер на 2578,84 лв. Като с така получената сума от 2391,16 лв. изчислена като дължима в случай на три месечно предизвестие е направено и прихващане по чл. 105 и следващите от ЗЗД.

Вторият вариант на изчисление направен с експертното заключение в размер на 971,16 лв. като разликата в сумата се изразява в това, че се касае за обезщетение по чл.220, ал. 1КТ, в размер на 1 месец, което определя и разликата в сумата за прихващане.

Втората сума от 971,16 лева се признава от страна на ответника с отговора на исковата молба.

Следва да бъде обсъдено от съда, че клаузата, уреждаща дължимостта на процесните суми, представляващи от една страна „обезщетение по чл.220 КТ“ и „обезщетение за вреди“ и от друга „командировъчни пари“, „трудово възнаграждение за м. юли и м. август“ техният размер и основание, не произтича от и не възпроизвежда императивна норма на закона, а е създадена изцяло по волята и съгласието на страните по делото. Те не представляват обезщетения по КТ, които са задължителни за изплащане при наличие на предпоставките за това, и в който случай щеше да е налице нищожност на клауза, по силата на която страната би се задължила да не претендира такива или да се откаже от тях. Настоящият случай обаче е различен, тъй като дължимостта на процесните суми е уредена по волята на страните и с тяхното съгласие, а с оглед на разпоредбата на чл. 20а ЗЗД договорите имат сила на закон за

тези, които са ги сключили. По същностната си характеристика спогодбата по чл. 365 ЗЗД представлява договор, с който страните прекратяват един съществуващ спор или избягват един възможен спор, като си правят взаимни отстъпки. Отстъпката е частичен отказ от първоначалното правно твърдение на страната и тя е средство, а не цел на спогодбата. Целта е да се внесе определеност и яснота в отношенията между страните. За да се постигне тази цел спорещите са готови да пожертват действителното правно положение, като се съгласят да считат помежду си, че то е било такова, каквото го прогласява спогодбата. Затова спогодбата включва в себе си воля за частичен отказ от съществуващо право, респективно за частично поемане на несъществуващо задължение – чл.365, ал.2 ЗЗД. Тя цели да изключи възможността да се оспорва предхождащото я правно положение.

Съобразно константната практика на ВКС - Решение № 295 от 18.06.2012 година на ВКС по гр. д. № 251/2012 година, IV г. о., ГК, докладчик съдията Б.И. е недопустимо прихващане срещу вземане за трудово

възнаграждение, върху което не се допуска предварително изпълнение без съгласие на работника. Вземането за трудово възнаграждение е уредено от процесуалния закон като частично несеквестируемо - [чл. 446, ал. 1 от ГПК](#). Материалният закон забранява да се извършва компенсация с несеквестируемата част от такова вземане без съгласието на кредитора - [чл. 105 от ЗЗД](#). Съответно е и разрешението, което дава [КТ](#) при осъществяване на ограничената имуществена отговорност на работника. И в този случай прихващането е допустимо само със секвестируемата част от дължимото на работника трудово възнаграждение - [чл. 210, ал. 4 от КТ](#). За пълната имуществена отговорност [чл. 211 от КТ](#) препраща към общия ред, т.е. и при нейното реализиране важи забраната за компенсиране без съгласие на кредитора на вземането му за трудово възнаграждение. Съдебното възражение за прихващане е всъщност искане за реализиране на пълна имуществена отговорност по съдебен ред. Обаче решението на съда трябва да бъде съобразено с правилата за несеквестируемостта, към които [чл. 105 от ЗЗД](#) препраща. Изводът е валиден и когато работодателят прави възражение за прихващане не с текущи или бъдещи, а с изискуеми вземания за трудово възнаграждение на работника. В противен случай би се дало възможност от собственото си неправомерно поведение (неплащане в срок на дължими заплати) той да черпи благоприятни последици, изразяващи се в преодоляване на забраната за компенсиране с такива вземания.

В конкретния случай е преодоляна забраната за прихващане на суми за трудово възнаграждение, представляващи несеквестируеми вземания, което следва от даването на съгласие от страна на кредитора на тези вземания, а именно работника, като това е станало с процесното споразумение от 17.08.2022г. Недвусмислена е волята на страните по него, при тълкуването, съгласно [чл. 20 ЗЗД](#), като в случая ответника е дал съгласие за прихващане и това се доказва от конклюдетните му действия, а именно положеният подпис на споразумението, което определя и неговото съгласие.

Компенсацията се извършва с едностранно изявление на един от двамата длъжници. Това изявление трябва да бъде отправено до насрещния длъжник. По правното си естество това изявление е едностранна правна сделка, която не се нуждае от форма. Направеното изявление не може да бъде оттеглено, защото неговите ефекти вече са настъпили и е извън властта на компенсиращия да ги премахне. Едностранното изявление е упражнение на

едно погасително субективно потестативно право.

Последицата от компенсационното изявление е, че двете насрещни вземания се считат погасени до размера на по-малкото от тях не от деня на изявлението, а от деня, в който прихващането е могло да бъде извършено (чл. 104, 33Д), т.е. още в момента, когато двете вземания са се срещупоставяли, годни за компенсиране. Погасяването настъпва в резултат на изявлението, но с обратно действие.

Таково изявление в случая представлява споразумителният протокол, а приемането му от страна на ответника е посредством полагането на подписа му върху него, което следва да се разбира като съгласие с така описаните клаузи в него и условия за прихващането по чл.105 33Д.

При тълкуване текста на споразумението пряко следва, че страните приемат и се съгласяват, че незабавно след датата на подписване на настоящата спогодба, ответникът ще изплати посочените в т. 4 суми, в които са включени всички и всякакви дължими суми от него за обезщетение по чл.220 КТ и обезщетение за вреди, след прихващането със суми дължими за трудово възнаграждение за месеци юли и август и командировъчни пари дължими на работника, а от своя страна ответника се отказва неотменимо и безусловно от и опрощава всякакви други възможни претенции спрямо ищеца, произтичащи от или свързани с трудовото правоотношение.

От събрания и анализиран доказателствен материал по делото безспорно се установи, че ответника В. П. В. е в неизпълнение на това си задължение, изразяващо се в бездействие по отношение на предявяване на искиви претенции срещу ищеца, и доколкото процесните суми са уговорени във връзка с прекратеното между страните трудово правоотношение, настоящият съдебен състав достигна до извод за основателност на предявените главни искиве, поради което същите следва да бъдат уважени изцяло.

По разноските: С оглед изхода на делото и на основание [чл. 78, ал. 1 от ГПК](#) ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените от него разноски, съгласно представения списък с разноски на основание [чл. 80 ГПК](#), видно от което ги претендира в общ размер на 595,65 лева, от който сума в размер на 500,00 лева – адвокатско възнаграждение и сума в размер на 95,65 лева – държавна такса.

Тъй като се касае за трудов спор ответникът е освободен от заплащане на разноски свързани с производството. С оглед изхода на делото обаче, дължимите разноски в производството, следва да бъде заплатена от ответника по сметка на ЛРС, по уважени иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр.чл. 326, ал.1 и ал.2, във вр. с чл.220 от КТ и чл. 86 ЗЗД - в размер на 200 лева, представляващи заплатено възнаграждение за изготвена експертиза от вещо лице, заплатено от бюджета на съда, която сума следва да бъде внесена по сметка на съда.

Ответникът няма право на разноски.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 326, ал.1 и ал.2, във вр. с чл.220 от КТ и чл. 86 ЗЗД, **В. П. В., ЕГН *******, с адрес: с. С., община Б., област М., ул. „Д.“ № * да заплати на **„СИРАКОВ“ ЕООД, ЕИК 175286470** със седалище и адрес на управление: с. Л., община С., ул. „Г.“ № **, сумата в размер на **2 391,16 лв.** (две хиляди триста деветдесет и един лева и шестнадесет стотинки), представляващи остатък от прихванати суми със Споразумение от 17.08.2022 г., ведно със законната лихва от деня на подаване на исковата молба /23.03.2023г./, които са били дължими от ищеца съгласно уговореното в т. 1 от Спогодбата, сключена между страните на 17.08.2022 г., поради неизпълнение на ответника на задължението си по т. 5 от същата спогодба, ведно със законната лихва от 23.03.2023 г. до окончателното плащане на задължението.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК **В. П. В., ЕГН *******, с адрес: с. С., община Б., област М., ул. „Д.“ № * да заплати на **„СИРАКОВ“ ЕООД, ЕИК 175286470** със седалище и адрес на управление: с. Лозен, община Столична, ул. „Горица“ № 14, със седалище и адрес на управление: сумата от **595,65 лева** (петстотин деветдесет и пет лв. и шестдесет и пет ст.) – разноски по делото.

ОСЪЖДА **В. П. В., ЕГН *******, с адрес: с. С., община Б., област М., ул. „Д.“ № * **ДА ЗАПЛАТИ** на Държавата, по сметка на ЛРС, сумата в общ размер на **200,00 лв.** (двеста лева), представляващи изплатено възнаграждение за вещо лице от бюджета на съда за изготвяне на СЧЕ, както

и 5,00 лв. в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд-Монтана в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Лом: _____